

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

2. Sederunt super cathedram Moysi Scribæ & Pharisæi. Quæcunque ergo dicunt, facite & seruate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

proximo æqualiter periclitante, quum vtrique subuenire nequeas, prius ne tibi prospicere debeas an proximo. An etiam meliore te periclitante, teipso neglecto illum iuuare tenearis. *Proximus diligitur* (ait S. Thomas) *secundum rationem societatis in bono, id est, dilectio proximi docet socialem & communem esse debere dilectionem nostram, non priuatam, in eo bono quod ipsi rectè & ordinatè diligimus, videlicet in Deo. Consociatio autem ista est ratio dilectionis secundum quandam unionem in ordine ad Deum. Vnde sicut unitas potior est quam unio (nam ab unitate unio incipit, & principium semper in suo genere cæterorum caput est) ita quod homo ipse participet bonum diuinum (in qua participatione potissimum proximus diligitur) est potior ratio diligendi, quam quod alius associetur sibi in hac participatione.* Hæc explicatio non tollit mutuam complexum in hoc præcepto positum, sed in hoc complexu quis ordo sit tenendus, præterea docet: vt frustra propter vnum aliud conuellere Calvinus conetur.

*In Summa
2. 2. q. 26.
art. 4.*

IN MATTHÆI CAP. XXIII.

2. *Sederunt super cathedram Moysi Scribæ & Pharisei. Quæcunque ergo dicunt, facite & seruate.*

TORSIT hic locus Calvinum, omnesque hæreticos torquet, qui *cathedram contra cathedram, & altare contra altare erigunt, vt veteres pie & grauius loquuntur.* Docet quippe disertissimè Christus audiendos esse qui cathedram tenent, id est, qui potestatem docendi legitimam habent, vtunque aliter ipsi viuunt quam docent: quod illis quidem summum dedecus ac vituperium est; ouibus autem & subditis nullum impedimentum esse debet, quo minus rectæ & sanæ eorum doctrinæ acquiescant. Versat itaque se hîc in omnem partem Calvinus. Nec apertam veritatem diffiteri potuit, nec à loci tamen corruptela abstinere voluit. *Sedet (inquit) in cathedra Moysis, qui non ex seipso vel proprio sensu, sed ex Dei autoritate & verbo præcipit.* Rectè hoc quidem. Sed quia quilibet magister mendax, qui non nisi ex seipso loquitur, venditare id sibi potest, & solet, quod ex Dei autoritate & verbo præcipiat, ægrè quidem adiecit, sed necessariò adhuc adiciendum vidit, de legitima docentis vocatione, quæ propriè ad cathedram Moysi

*Episcopalis
& pastoralis
authoritas
defenditur.*

Moysi

Mosis vel Christi pertinet. Addit igitur. *Simul tamen legitima vocatio hic notatur: quia ideo audiri Scribas iubet Christus, quod publici essent Ecclesiae doctores.* Rectissime. Cur igitur, Caluine, publicos Ecclesiae doctores despexisti? Cur abique legitima vocatione eiectione prius Episcopo qui cathedra illic tenebar, Geneuae post Farellum, qui primus erat, docendi munus tibi arrogasti? Cur denique eorum communionem deseruisti, quos per orbem terrarum successione ordinem custodientes, sedere in sedibus Episcopalibus vel vidisti vel audisti, & Donatistarum impietatem hac in parte imitari voluisti? Pupugit hic serpens Caluinum, & sibi ipsi male conscius, tantum facinus a sese amoliri studiosè contendit. Subiungit igitur. *Papistis satis est titulo praeferos esse, ac locum occupare, qui leges imponunt. Huc enim torquent verba Christi, quasi necessitas sit, obedenter recipere quicquid mandant ordinarij Ecclesiae Praesides.* Ecce agnoscit Catholicos eorum locum occupare qui leges imponunt, & esse ordinarios Ecclesiae Praesides: non tamen recipiendum esse quicquid mandant. Nonne igitur & Christo & sibi ipsi contradicit? Christo, qui de huiusmodi dixit, *Quaecumque dicunt, seruate & facite:* sibi ipsi, qui dixit, *Audiri iubet Scribas Christus, quod publici essent Ecclesiae doctores?* Aut ergo male iubet hoc Christus, aut Christo contradicit Caluinus. Iubet audiri Christus. Non est necesse audire, ait Caluinus. *Obedienter quippe recipere quod mandant, audire est in sensu Christi; videlicet seruare & facere ea quae dicunt.* In quas se hic angustias compegit Caluinus, qui ut schismatis sui foeditatem quoquo modo obtegeret, eodem penè halitu pugnantia protulit.

Sed placuit illi magis posterior assertio; quam ut astruas, Christum quoque sibi contradicere bonus interpret monstrare vult. Addit enim. *Atqui satis superque haec calumnia refellitur altero Christi edicto, ubi à fermento Phariseorum averti iubet.* Calumniam vocat ipsam Christi doctrinam de audiendis Scribis & Phariseis super cathedram Moysi sedentibus. Hanc ab ipso Christo per alterum eius edictum satis superque refelli ait. Nonne bellus interpret Caluinus, qui Scripturas inter sese committit? qui Christi doctrinam calumniam vocat? qui Christi hoc loco doctrinam ipso Christi edicto refellit? Sed quomodo tandem refellit? Sequitur. *Si rejicere authore Christo non tantum fas est, sed etiam oportet, quicquid pura legis doctrina de suo Scriba admiscet, certi non sine delectu & iudicio amplecti convenit, quicquid ipsi*

August.
Epist. 163.

Caluinus
& Christo
& sibi con-
tradicit.

Matt. 23.
Christi do-
ctrina Cal-
uino calum-
nia est.

mandare libuerit. Hæc ille. Caterum quo sensu à fermento Phariseorum Christus cauere iusserit, & quòd illud Christi edictum huic eius mādato nihil repugnet, ad illa ipsa verba (suprà cap. 16.) contra Calvinum demonstrauimus. Summa est, quando ex cathedra loquuntur qui cathedram legitime tenent, id est, quando iuxta doctrinam à maioribus suis continua successione acceptam docent, audiendos illos esse ut Christus hîc mandat; quando verò non à maioribus acceptam, sed suam aliquam nouam & propriam doctrinam adferunt, quasi fermentum pessimum reuiciendam esse. Atque hoc modo, quatenus super cathedram sedent, *seruare & facere oportet* quæ dicunt, obedienter recipere necesse est quicquid mandant: quatenus sua fermenta admiscunt, cauendi sunt. Hoc hæreticorum schisma nihil iuuat. Hoc legitime Prepositorum Ecclesiæ authoritati nihil derogat.

Pergit tamen Calvinus ut Ecclesiæ magistris obtemperandum non esse doceat. *Deinde (inqui) si hominum preceptis suorum conscientias hic Christus obstringeret, falso alibi pronuntiaret frustra Deum coli hominum mandatis.* Ecce rursum probare vult non esse audiendos Ecclesiæ doctores, quos Christum audiri iubere dixerat. Rursum & sibi & Christo contradicit. Hæc hæreticorum nefaria impietas est, apertissima Scripturæ verba, ex aliis eius verbis iniquissime detortis, peruertere & corrumpere. *Quo sensu Christus dixerit, Frustra me colunt docentes doctrinas & mandata hominum,* suprà cap. 23, prolixè explicuimus; & illa verba huic Christi mandato nihil aduersari, contra Calvinum demonstrauimus. Concludit Calvinus. *Hinc apparet Christum eatenus populum hortari, ut Scribis pareat, quantisper in pura & simplici legis interpretatione manent.* Christus non hortatur tantum sed & iubet populum (*Seruate & facite*) Scribis parere, non quidem quatenus legis interpretationem puram tradunt, de qua populus iudicare non potest puræ & simplex an impura & adultera sit; sed quatenus *in cathedra Moysis sedent*, id est, quatenus traditam sibi & acceptam à maioribus doctrinam administrant: de quo populus iudicare, & nouam an veterem doctrinam sic quam adferunt discernere, facile potest populus iam orthodoxus ac fidelis: qualè hîc Christus alloquebatur.

Sed pulchrum est quod ex Sancto Augustino quædam profert Calvinus, quasi stimulo veritatis adactus, quæ & hunc locum appositè elucidant, & luctam hanc & recalcitrationem Caluini inanem atque impiam fuisse demonstrant. *Scitè*

enim Augustinus (ait Calvinus) & appositè ad Christi mentem Scribas super cathedram Moysis sedendo legem Dei docuisse exponit, ideoque omnes debuisse vocem pastoris per ipsos audire tanquam per mercenarios. Quibus verò continuo post subiicit, Deus ergo per illos docet. Sua verò si docere velint, nolite audire, nolite facere. Tract. in Ioan. 46. Cui sententià respondet quod idem tradit lib. 4. de doctrina Christiana. Quoniam boni fideles non quemlibet hominum, sed ipsum Deum obedienter audiunt, ideo utiliter audiuntur qui etiam utiliter non agunt. Cathedra ergo non Scribarum, sed Moysis, cogebat eos bona docere etiam non bona facientes. Sua enim agebant in vita sua, docere autem sua, cathedra eos non sinebat aliena. Hic præter solitum circa Scripturæ Evangelicæ sensum Augustinum proferre Calvinus voluit; sed contra caput suum tantum Doctorem protulit. Uterque locus de fermento doctrinæ malæ vitæ in doctore veritatis, non de fermento doctrinæ propriæ in falso magistro loquitur; & quidem, ut fatetur

Malis Pro-
positu obe-
diendum.

Augusti-
nus à Cal-
uino con-
tra scrip-
tum cita-
tus.

De Doct.
Christ. lib.
4. cap. 27.

Caluini
dolus ma-
lus.

Calvinus, appositè ad mentem Christi hoc loco. Neque enim hic Christus aliud docet, quàm doctores veritatis secundum veritatem non ambulantes, in eo quod docent audiendos, in eo quod malè ambulant non sequendos esse. Quæ doctrina contra aliam Caluini & Calvinistarum hæresim plurimum valet, quapropter peccata Pontificum & cleri Catholici (quæ quàm possunt studiosissimè exaggerant) nec Pontificibus nec clero Catholico obediendum esse vociferantur. Sed Caluini sensum schismaticum, quòd sedentibus in cathedra obedire nõ sit necesse, Augustini verba nulla ex parte insinuant. Imò si posterioris loci verba integrè posuisset Calvinus, illum apertè refutassent. Sic enim habent integra Augustini verba, à Caluino artificiosè mutilata. Quoniam boni fideles non quemlibet hominum, sed ipsum Deum obedienter audiunt, qui ait, Quæ dicunt, facite, quæ autem faciunt, facere nolite, dicunt enim, & non faciunt: ideo audiuntur utiliter qui etiam utiliter non agunt. Sua enim querere student, sed sua docere non audent, de loco scilicet superiore sedis Ecclesiasticæ, quem sana doctrina constituit. Propter quod ipse Dominus, priusquam de talibus quod commemoravi diceret, præmisit, Super Cathedram Moysi sederunt. Illa ergo Cathedra non eorum, sed Moysi, cogebat eos bona dicere etiam non bona facientes. Agebant ergo sua in vita sua, docere autem sua, Cathedra non permittebat aliena. Hæc Augustinus, ex cuius verbis callide reiicitur Calvinus: Sua docere non audent, de loco

loco
con-
qui
que
loqu
Ne
qui
loco
loco
plur
sunt
stati
& pr
fiet,
nequ
præ
sine.
posi
luta
bona
Cath
eund
libro

II
Q
tem
pro r
Dei,
titul
seruo
clesia
verbi
quod
seruic
homi
quod
meri
ras a
clesia

loco scilicet superiore sedis Ecclesiastica, quem sana doctrina constituit. Hæc quippe verba ipsam causam attingunt, cur qui cathedram Christi tenent, sua docere non audent, ideoque necessarid ab ouibus audiendi sunt. Nempe quia *de loco Cathedra loquuntur Sedis ecclesiastica, quem sana doctrina constituit.* sana do. doctrina. Non quia qui illum locum tener, docere falsa non possit; sed quia qui falsa docet, illum locum tenere nequeat. Illum enim locum *sana doctrina constituit*: quam qui non docet, ab illo loco depellitur, vt Nestorius, Eunomius, Eudoxius, alisque plurimi Ecclesiasticæ sedis loca tenentes à suis locis depulsi sunt, quia sanam doctrinam deseruerunt. *Cathedram Ecclesiasticam, ait Augustinus, sana doctrina constituit*: id est, cura & prouidentia Dei de Ecclesia sua factum temper est, fit, & fiet, vt quum contra eius Ecclesiam portæ inferi præualere nequeant, & sine legitime vocatis pastoribus portæ inferi præualerent, legitime succedentes Pastores nunquam desint. Vnde alibi S. Augustinus. *Cælestis magister de malis Propositis securam suam plebem fecit, ne propter illos doctrina sacratæ Cathedra desereretur: in qua coguntur etiam mali bona dicere. Neque enim sua sunt qua dicunt, sed Dei, qui in Cathedra unitatis posuit doctrinam veritatis.* Hæc ille. Vide eundem in libro de Pastoribus cap. 10. & contra Petilianum libro 2. cap. 51.

Epist. 166.

II. Qui maior est vestrum, minister vester erit.

Quum doceat hic locus, eumque semper Ecclesia sic intellexerit Catholica, summam in Ecclesia dignitatem non imperium esse tyrannicum aut profanum, vbi stat pro ratione voluntas, sed ministerium ad utilitatem populi Dei, idemque summus in Ecclesia Dei minister aptissimo titulo à multis iam seculis professus fuerit, vocans se *seruum seruorum Dei*, profanus Calvinus, cui omnia Catholicæ Ecclesiæ displicent, hunc ipsum titulum, hoc maxime Christi verbo fundatum, ore rabido arrodit. *Quid (inquit) prodest quod Papa tyrannicis legibus oppressurus miseras animas, se seruum seruorum Dei præfatur, nisi vt palam insultet Deo, & hominibus probrose illudat?* Hæc ille. Quid verò prodest quod superbus & maleficus hæreticus Calvinus, tam innumeris Scripturæ Evangelicæ corruptelis oppressurus miseras animas, se ministrum verbi venditat, & supremo in Ecclesia Christi Sacerdoti impuro ore maledicit, nisi vt palam

Calumnia
Caluini
probrosa.